

Andriessens vrolijke verjaardag

Klassiek. Radio Filharmonisch Orkest, Groot Omroepkoor en ASKO|Schönberg o.l.v. Reinbert de Leeuw en Jurjen Hempel. Muziek van o.a. Louis Andriessen. Gehoord: 6/6 Concertgebouw en Muziekgebouw aan 't IJ, Amsterdam. Radio 4: 9/6 20u.

●●●●○

Door JOCHEM VALKENBURG

Componist Louis Andriessen vierde zijn zeventigste verjaardag afgelopen zaterdag op gepaste wijze. In het Muziekgebouw aan 't IJ werd zijn eigen werk gespeeld en kreeg hij de zilveren medaille van de stad Amsterdam. Dat alles werd gadeslagen door talloze collega's, bewonderaars en door koningin Beatrix, die onaangekondigd op persoonlijke titel verscheen.

Andriessen werd geprezen om zijn engagement en zijn rol in het tot wasdom komen van de Neder-

landse ensemblecultuur. En hij kreeg een eigen stoel in het Muziekgebouw: rij 4, stoel 2. Het is de plek waar hij afgelopen seizoen bij vrijwel ieder concert in de Donderdagavondserie te vinden was.

Verder deed de muziek het woord. Zo klonk er veel werk van Andriessen zelf; van zijn vader, de componist Hendrik Andriessen; en van zijn zelfgekozen 'artistieke vaders' Igor Stravinsky en Luciano Berio.

Overdag, in het Concertgebouw, behoorden een uitvoering van Stravinsky's weerbarstige *Canticum Sacrum*, met een sterk optreden van tenor Marcel Beekman, en de Nederlandse première van Andriessens eigen *Haags Hakkûh*, een dubbelconcert voor twee piano's en ensemble tot de hoogtepunten. Andriessen schreef dit werk voor de zusjes Katia en Marielle Labèque, die tussen neerploffende An-

driessen-akkoorden in het ensemble hun noten tot één lijn lieten samensmelten.

Diderik Wagenaars *Preludio all'Inifinito*, een wereldpremière, was geen gelegenheidswerkje, maar een volwaardige Zaterdagmatinee-opdracht. In zijn bedoeling om snelle en trage bewegingen te contrasteren, sloot Wagenaar niettemin nadrukkelijk aan bij Andriessens composities *De Tijd* en *De Snelheid*. De vlugge houtblazersmotiefjes leken wel weggerend uit Ravels *Tombeau de Couperin*. Het werk maakte uiteindelijk vooral indruk met kleur- en textuurcontrasten.

Het avondconcert in het Muziekgebouw werd grotendeels gemaakt door mezzosopraan Cristina Zavalloni, Andriessens muze. Ze gaf een uitstekende performance, soms doelbewust 'over-the-top', in Berio's *Folksongs* – al had

het ASKO/Schönberg daar nog iets beter op kunnen repeteren. En ze was in haar element in de afwisselend plagerige, pathetische en apocalyptische klanken van Andriessens energiek en schetterend uitgevoerde *La Passione*.

In de 'vriendencomposities' werd muzikaal onder meer verwezen naar Andriessens 'volkse' kant (Mary Finsterer), zijn liefde voor Bach (Cornelis de Bondt), zijn compromisloosheid (Julia Wolfe), en, concreter, zijn rol als pianist in Orkest De Volharding (Elmer Schönberger). In het spectaculaire *Zwavel, Was & Suiker*, met muziek van Anke Brouwer en Martijn Padding, maakte graficus Carel Kuitenbrouwer als eerste eindelijk eens optimaal gebruik van de lichtwand in het Muziekgebouw, die met duizelingwekkende veelkleurigheid ook weer verwees naar het oeuvre van Andriessen.